

Tento příběh je určen dospělým čtenářům.

Vyprávění se noří do hlubokých a temných emocí
a zobrazuje svět, v němž se prolínají moc, manipulace,
násilí a psychické i fyzické utrpení.

Kniha obsahuje erotické scény, které jsou součástí vývoje
postav a vztahů, a věnuje se tématům ztráty, bolesti,
krutosti i morálním dilematům. Styl vyprávění
je atmosférický, obrazný a emocionálně intenzivní.

Pro některé čtenáře může být příběh náročný.
Zvažte proto, zda je tato kniha pro vás vhodná.

PROLOG

*Dotek smrti,
srdce z ledu,
duše temná,
kdo spatří svít měsíce,
šanci nemá.*

Vítejte v království, kde vládne vrah.

Temnou chodbou se ozývaly kroky a cinkání klíčů. Vzduch páchl vlhkem a plísní. Jediným zdrojem světla byly louče na zdech, jejichž oheň na tomto nešťastném místě jen mírně poblikával a stejně jako lidé zde pomalu skomíral. Bylo zde ticho. Jako by ti, co tu přebývali již dávno, zemřeli a jen čekali, až si pro ně přijdou stíny Ravena a odvedou je z tohoto místa do říše duší, kde je čeká spasení či zatracení. V jedné ze špinavých cel klečel v okovech spoutaný mladý muž. Jeho vysoká postava se na kolenou skláněla k zemi. Jeho dříve důstojný oděv, nyní potrháný a potřísněný jeho vlastní krví. Černé krátké vlasy, špinavé od pra-

ZROZENÍ KRÁLE

chu a popela z loučí. Silná záda, posetá ranami od biče kata a mužné tělo pohublé hladem a zdejšími podmínkami. Zvedl hlavu a otevřel své krásné oči, ze kterých stále jiskřila síla a vzdor.

„Vítejte v Měsíčním království. Jistě se ptáte, kdo jsem a jak jsem se sem dostal. Zda jsem zločinec či vrah?“ slabě se usmál.

„Jsem vypravěčem tohoto příběhu, ale sám důležitý nejsem. Za pár hodin můj život vyhasne rukou kata a já vám chci povědět, co vedlo k této chvíli.“ Posadil se s řinčením okovů do pohodlnější pozice a opřel se zády o vlhkou zeď. Každý pohyb ho bolel, ale to nebylo podstatné. Brzy jeho trýzeň skončí.

„Právě jste vešli do říše, kde nad námi bdí Měsíc a naše osudy řídí král. Chci vám vyprávět příběhy těch, které jsem znal, miloval či nenáviděl. Každý z nich je jiný. Někdo je... no, posoudíte sami, kdo je podle vás netvor a kdo oběť. Kdo tyran a kdo hrdina. V Měsíčním království totiž není nic, jak se zdá. A stejně jako noc skrývá světlo, tak tento zámek skrývá svá tajemství a intriky. Tak pojd'te se mnou do řeky osudu, odvážíte-li se.“

Kapitola 1

Dotek smrti

Roderik

Zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Podzim přišel dřív, než kdokoli čekal. Listí barvilo ulice, město bylo provoněné včerejším deštěm a vítr hnal po obloze bílé mraky jako poslušné stádo. Cítil, že zima už je blízko.

Podzámčí žilo vlastním neklidným rytmem. Sloužící, děti i pobudové zaplňovali ulice, v postranních uličkách se nabízela lehká zábava a studený vítr vláčel po dlažbě promoklé listí. Bylo snadné tu přijít o peníze — a někdy i o víc. V tomto městě, v tomto království, nikdo nikomu nevěřil. Nikdo si nevšímal špinavé holčičky schoulené v temné uličce. Chudoba byla nepohodlná a bohaté, krásné město si namlouvalo, že se takové věci časem vyřeší samy.

Kolem poledne se s těžkým zavrznáním otevřely brány zámekského nádvoří a vyšel mladý kapitán stráží. Byl to muž, za kterým se nejedna žena otočí. Statná, vypracovaná postava se rýsovala proti světlu a vlnité havraní vlasy po ramena měl svázané stuhou, skryté

ZROZENÍ KRÁLE

pod kloboukem. Když zvedl hlavu, pod krepou se zaleskly tmavě tyrkysové oči — klidné i bouřlivé, podle toho, koho si měřily.

Tmavý kabát v barvách království skrýval uniformu a u pasu se mu leskl jílec meče. Jeho úkolem bylo dbát na pořádek a zákony krále, i když to přinášelo víc bolesti než štěstí. Tahle obchůzka měla být rutinní — pár opilců, možná rvačka. Čtyři muži stačili.

V téhle zemi se už dávno proslavil jako nejlepší bojovník ve službách koruny a málokdo se jemu či jeho mužům chtěl postavit do cesty. Přesto při obchůzkách často věnoval chudým dětem pár zlatek nebo kus chleba.

Vzápětí ho udeřila známá vůně čerstvého pečiva a žaludek se mu ozval dřív než rozum. O kus dál se nesl pach masa a koření, barvy šátků se mihly mezi stánky a lesk jablek ho na okamžik zastavil. Jedno koupil, zakousl se — a jeho pohled už klouzal k obchůdku s pochvami na dýky a meče. Poctivá práce. Taková, která vydrží.

„Bude si pán něco přát?“ zeptal se obchodník směle.

„Ukažte mi tuto pochvu. Rád bych se na ni podíval.“

„Jak si přeješ, pane,“ odpověděl obchodník a ukázal zboží.

„Kolik za ni chceš?“

„Stojí čtyřicet pět stříbrných, můj pane. Práce je to vskutku kvalitní. Prohlédněte si prosím detaily, které kombinují kůži a sametovou podšívku v rudé barvě. Stříbrné

MĚSÍČNÍ KRÁLOVSTVÍ

kovové zakončení s rytinami. Povšimnete si, pane, také jemného klapnutí, které dýka při zasunutí vydá. Pak také velice hladký průchod při jejím zasouvání.“

„Umíš své zboží velmi dobře nabídnout, mistře,“ smál se. Muž se jen uklonil.

„Bude si ji pán přát?“

„Ano, prosím. Tady máš, dám ti za tvůj um dvě kopy stříbrných.“ Usmál se laskavě.

Obchodník stál s otevřenými ústy. On mu dal o sedmdesát pět stříbrných víc. Nezmohl se na slova, jen se uklonil a děkoval. Kapitán se jen mile usmál a starou pochvu dýky hodil jednomu ze strážců: „Pokud se ti líbí, nech si ji.“

Když se znovu otočil čelem do ulic, spatřil jednoho ze svých mužů, jak k němu zadýchaně běží.

„Pane, v jedné z uliček se děje něco divného,“ oslovil ho mladý voják a ukázal směr, odkud hluk vycházel.

Roderik beze slova vykročil určeným směrem, následován zbytkem svých mužů. Pomalu za chodu dojedl jablko a ohryzek zahodil. Očekával rvačku mezi opilci, okradeného prodejce nebo něco podobného. Nic, co by jeho voják nedokázal vyřešit sám.

Povzdechl si. Rychlými kroky přešel těch pár metrů, jež ho dělily od určené uličky. Jeho pohled padl na mladou dívku. Byla v sevření dvou mužů, jež se sáпали po jejím ještě dívčím těle. Znechuceně si odfrkl. „To je neskutečné, co je

ZROZENÍ KRÁLE

tady v té zemi na denním pořádku.“ Znělo mu myslí jako odraz svědomí, které stále ještě měl.

Napadlo ho, že dívka mohla být jednou z dětí, které přišly o rodiče během ničivého požáru. Už tomu bylo šest let, co požár pohltit celé podzámčí a postupně spálil celou zem. Tehdy se říkalo, že požár byl rozpoután hněvem bohů. Tomu sám nevěřil. Prý ho utišila svým pláčem sama patronka Selene. Bohyně, k níž se celá země modlí. Dívka nejspíš přežila a teď se prodírala bídou. Prohlédl si ji od hlavy až k patě. Byla pohublá, bledá a po celém těle špinavá. Její oblečení připomínalo spíš hadry. Dítě, které se jen stěží mohlo ubránit dospělým mužům...

Kapitán vykročil směrem k dívce, aby ty dva muže odtrhl. Než však stihl zasáhnout, podařilo se jí vysmeknout. Viděl, jak nejistě zvedla volnou ruku a muže, který ji držel, se dotkla na holé kůži. V místě doteku kůže na malou chvilku zčernala a jako vlna zaplavila tělo. Byla to otázka vteřin, než černá vlna zmizela. Jeho pohled sjel k dívčíným očím. Změnily se. Ještě před chvilkou byly hřejivě temně fialkové, jako fialkový šeřík v rozkvětu. Teď připomínaly spíš než květy oči smrti. Tak chladné, skoro bez barvy. Probodávaly duši skrz naskrz. Když se muž, kterého se dotkla její ruka, s tvrdým žuchnutím skácel na zem, přistoupil o krok blíž, aby se podíval do jeho mrtvolných očí. Ty zůstaly otevřené a zíraly do prázdna v hrůze, jako by spatřil samotnou smrt. Bělmo se přelilo přes celé oko, jako když se rozlilo mléko. Jako by z těla zmizel nejen život, ale i duše. Druhý z mužů, strnulý hrůzou, se neodvážil pohnout. Okamžitě však dívku pustil.

